

נועם שיח

מאת אב"ד סאנטוב שליט"א

דער בליק פון א גדול - ה

ויגש תש"פ

מכון אפריון לשלמה

לייקווד תש"פ

כל הזכויות שמורות

למכון אפריון לשלמה

להוצאת שיחות הרב שלמה זלמן פרידמן שליט"א
אב"ד סאנטוב - לייקווד

הרב פנחס בידרמן - הרב נתן נטע פרוש

9996551.z@gmail.com

לקבל גליונות, לנדב גליונות, ולהערות
נא לפנות להנ"ל

קונטרס זה נדבת
הגאון החסיד אוצר בלום
רבי שלום ישראל אפרים לאווי שליט"א
רב דקהל חסידי ראחמיסטריווקא לייקווד
לרגל שמחת הנשואין
של בנו הבחור המופלג בתורה ויראת שמים
החתן משה מנחם מענדל נ"י
יזכה בע"ה לרוות הרבה תענוג ונחת

דער בליק פון א גדול - ה

והנה עיניכם רואות (בראשית מ"ה, י"ב)

בפסוק (תהלים ל"ג, י"ח) נאמר: עין ה' אל יראיו, וכוונת הכתוב הוא, שיש "עין מיוחדת" - דהיינו - "עקסטערע בליק" לירא ה', שהוא "הימלישער בליק", כי הגדולים יראי ה', הם רואים כל דבר ודבר באופן מיוחד, מתוך הסייעתא דשמיא העצומה להם הם זוכים על כל צעד ושעל, ולכן מצוה לשמוע דברי חכמים, כי להם הבליק המיוחד השמורה ועומדת ליראי ה'!...

אנו מתפללים כל יום ב"אהבה רבה" ואומרים "והאר עינינו בתורתך". בפשטות כוונת התפילה הוא, שהקב"ה יאיר עינינו בתורתו ונוכה להבין את מה שאנו לומדים, אך פעם המליץ כ"ק מרן האדמו"ר מראחמיסטריווקא-ארה"ב שליט"א ופירש, "והאר עינינו בתורתך" - שהקב"ה יזכנו לראות כל דבר "מיט א תורה'דיגע בליק"...

בפרשת וארא - כתב רש"י "וארא - אל האבות", ובדבריו אפשר לרמז את היסוד אשר דיברנו, כי אנו צריכים להביט אל האבות, לראות מה היה ה"בליק" שלהם על כל צד ושעל, להתחשב עם דעתם ולשמוע את חוות דעתם על הכל וללכת לאורם, ולא

לחשוב שהוא יותר פיקח מהם – כי אמנם יכול להיות שבפקחות הוא אולי כן יותר פיקח, אבל ה"בליק" שיש להגדולים, הוא ראייה אחרת מאשר לאדם פשוט באשר הוא, כי הם רואים כל דבר בראיה פנימית והם מטיבים לראות את הנולד, והם יודעים באמת מה טוב ומה לא טוב, ולכן צריכים תמיד להיוועץ עמם ולקיים את דבריהם בלא עוררין ופקפוק, ואז יהא בטוח שישרה הברכה וההצלחה בכל מעשה ידיו.

שמעתי ממרן האדמו"ר מוויז'ניץ שליט"א - על ישראל הדרתו בקרית וויז'ניץ בני ברק, שסיפר לו הרה"ח ר' יעקב דוד וויז'ניצער ז"ל, שפעם שאל את כ"ק מרן האדמו"ר בעל ה"ישועות משה" מוויז'ניץ זי"ע – לאחר שהרבי עורר על מורא מקדש ועל חומר הזהירות שלא לשוחח בעת התפילה – שהוא מבין למה הרבי מעורר כל כך שלא לדבר בעת התפילה בביהמ"ד, שכן כשהרבה אנשים מדברים בביהמ"ד, זה באמת מפריע לתפילה, אבל זה איננו מבין, מדוע כה מפריע להרבי כששנים או שלשה אנשים עומדים בקרן זוית או בפרוזדור ומדברים בשקט ביניהם ואין הדבר נרגש בביהמ"ד וזה לא מפריע כלל להתפילה.

והשיב לו הרבי זי"ע במתק לשונו "כשיש לאב עשרה ילדים, תשעה מהם מתנהגים בסדר ואחד מתנהג בשונה מכולם, האם הדבר לא יפריע להאב?!" והמשיך הרבי ואמר "כל אלו המתפללים כאן הם הילדים שלי!..."

בשנות בחרותי השתתפתי פעם בשיעור פרקי אבות שמסר הגה"צ רבי אברהם חיים שפיצער זצ"ל אב"ד קהילת "אור החיים" בבארא פארק, ובתוך דבריו סיפר הרב סיפור נפלא ששמע מכ"ק מרן האדמו"ר מסקווירא זי"ע, וכך סיפר:

כשנסתלק הרה"ק רבי שלמה מקארלין זי"ע ועלה למרום, מיד פסקו לו בבית דין של מעלה להיכנס לגן עדן, אך רבי שלמה סירב, וטען: חשבתי שרק העולם הזה – העולם השפל – הוא עולם השקר, אבל למעלה זה עולם האמת, אבל כעת הנני רואה – אומר רבי שלמה – שגם כאן הוא עולם השקר, שכן הנני מכיר את מקומי ואין המקום שלי בגן עדן!

כששמעו בית דין של מעלה את טענותיו, אמרו לו שוב "רבי שלמה! מקומך בגן עדן!" ורבי שלמה סירב שוב, וטען שהוא מכיר את עצמו ואין מקומו בגן עדן, וכך טענו זה על זה זמן מה, עד שהשכינה הקדושה בעצמה אמרה לו "שלמה בני, לך לגן עדן כי שם מקומך", ואז הלך רבי שלמה לגן עדן.

כשסיים הרב את השיעור, ניגשתי אליו ושאלתי אותו בתמימות "מהיכן יודע האדמו"ר מסקווירא את העובדא הזו, וכי היה בשמים?!" כששמע הרב את השאלה, תפס אותי בחיבה ואמר לי בסערת נפש "וכי יש לך השגה מי היה הסקווערער רבי זי"ע?? – אילו היית יודע, לא היית שואל מנין ידע סיפור זה..."

בפרשת וישב (בראשית ל"ט, ז') אנו מוצאים כי ליוסף הצדיק היה נסיון גדול, וברש"י (שם, א') מבואר, שאשת פוטיפר התכוונה לשם שמים, עיי"ש. ובאמת תמוה, אם היה בזה רצון השי"ת, אז

למה התנגד יוסף כל כך לזה, הלא מסתמא הוא שמע ממנה שכוונתה לשם שמים.

ברם כנראה שיוסף הצדיק הרגיש בנפשו את האמת שמשוהו אינו כאן כשורה. ובאמת איך הרגיש יוסף שזה לא ממש לשם שמים, ושאינן זה רצון ה' שיעשה את מה שהיא מבקשת?

איתא בספר "שער בת רבים" אימרא נפלאה ויסוד גדול, דהנה כשאדם יש לו סחורה למכור, אזי אם הסחורה מאוד טובה ומשובחת, הוא לא צריך לטרוח ולשכנע אנשים לקנות את הסחורה, כי אנשים מבחינים מיד אם הסחורה היא טובה, וברגע שיראו את טיב הסחורה הם יבואו מיד לקנותה, ואפילו אם כאן לא יקנו את זה, אז ילך למקום אחר ושם בודאי יקנו את זה, אבל אם הסחורה אינה כל כך טובה, אזי אז צריך האדם לשכנע ולשכנע אנשים עוד ועוד שיקנו את הסחורה, והוא צריך לתפוס את האדם התמים שיפול ברשתו וירמה את עצמו שהסחורה שהוא קונה היא סחורה טובה.

ויסוד גדול זה אנו רואים גם אצל מנהיגי ישראל לדורותיהם, שהנה כשהמנהיג רוצה לעורר את הקהל באמת, והוא רוצה לדרוש מקהל מרעיתו להשתפר וכדומה, הוא לא צריך לדבר גדולות ונפלאות ולנפח את הדברים, כי האמת מתקבלת מיד בלב השומע – להאמת יש חן – אם הדברים יוצאים מלבנו, אזי דברים היוצאים מן הלב יכנסו אל הלב, ברם אם הוא צריך לנפח את הדברים ולעשות מזה עסק גדול, אזי זה סימן שמשוהו לא בסדר שם...

וזה היה אצל יוסף הצדיק, יוסף ראה שמשוהו אינו כאן כשורה, הוא ראה איך שאשת פוטיפר מתאמצת לדבר אליו עוד

ועוד – "ויהי כדברה אל יוסף יום יום" (שם, י') – הוא ראה את טירחתה והתאמצותה לשכנעו בהתאמצות יתירה לעבור את העבירה, והנה כידוע שהיצר טוב לא טורח כל כך הרבה עם האדם, הוא מגיע בבוקר ומזמנו לקום ולהתפלל ודיו, היצר הרע הוא הוא אשר טורח ומתאמץ אצל האדם ומשכנעו עוד ועוד שישאר לישון עוד קצת ועוד קצת.

וזה ידע היטב יוסף הצדיק, הוא ידע כי לאמת יש חן והיא מתקבלת מיד ואין צריכים לטרוח ולהתאמץ שהיא תתקבל, ומשראה יוסף שאשת פוטיפר אינה מרפה ממנו ומשכנעת אותו יום יום, אז הוא הבין שאין זאת רצון ה', שכן אם היה זה רצון ה', היא לא היתה צריכה לטרוח כל כך הרבה ולהתאמץ אצלו שיקבל את דבריו, שכן הדברים היו מתקבלים אליו מיד.

בלוח "דבר בעתו" להגאון המפורסם ר' מרדכי גנוט שליט"א (יום י"ז בתמוז תשע"ט) מובא דבר נפלא: הרה"ק בעל "אמרי חיים" מוויז'ניץ זי"ע אמר במוצ"ש ליל פורים שנת תשי"ז, דהנה כידוע מדרך הבעש"ט הק' ותלמידיו זצ"ל "לשוחח" – בשתיקה, "לצום" – ליד צלחת מרק, "להתגלגל בשלג" – תחת הכסת, ו"להתבודד" – בין אנשים, "כיום" – אמר הרבי – "קיימנו צום" ליד הצלחת..."

בפסוק נאמר "וזרק הכהן את הדם" (ויקרא י"ז, ו) – יש בני אדם שמדמים בעצמם שיש להם יראה ואהבה, אבל הצדיק רואה

שבאמת הוא עדיין לא התחיל מאומה בעבודת הבורא, וזהו שאמר "זורק הכהן", שמי שהוא כהן לאל עליון ועובד ה' באמת, הוא זורק מאתו את "הדם" – הדמיונות, שאינו מדמה בעצמו שיש לו שום יראה ואהבה, כי הוא רואה שעדיין לא עשה מאומה נגד גדולת הבורא ית"ש. (קול יעקב, להג"ר יעקב צבי יאליש ז"ל, בעל "מלא הרועים")

אל מרן הגאון האדיר רבי חיים קניבסקי שליט"א הגיע אחד מתלמידיו. "רבי", אמר התלמיד, "אני זקוק לברכה מיוחדת הפעם. בני הילד, נסע בהסעה פרטית בדרכו לתלמוד תורה, אלא שבדרכם עצר אותו שוטר וקנס את הנהג בסכום גבוה על עבירת תנועה שביצע, בגין הילד. ואבקש ברכה שהענין יסתדר בקלות".

מרן הגר"ח לא מיהר לברך אלא שאל אותו "איזו עבירה בדיוק עבר הבן שלך?" ענה התלמיד שבנו לא היה חגור כראוי. הגיב הגר"ח "נו, אכן נהג שלא כהוגן". אך אח"כ הרחר הגר"ח לרגע, והסכים לברך בהצלחה, לא לפני שהוסיף שיש להזהר.

כשיצא, סיפר הגאון רבי חיים שליט"א: לפני שנים רבות נסענו עם אבא ז"ל באוטו, והנהג נסע שלא כחוק, אבא ביקש מיד לרדת באמצע הדרך, הוא אמר שזה מסוכן ליסוע עם נהג שעובר על חוקי התנועה, ואכן ירדנו באמצע הדרך ולא הסכים להמשיך איתו.

מספרים שפעם אחת ניגש הרה"ק ה"בית ישראל" מגור זי"ע לאדם אחד שנהג תמיד להגיע לבית המדרש באמצע התפילה,

ושאל אותו: למה הוא מאחר תמיד ואינו יכול להגיע לתפילה בזמן?! השיב הלה: מה אעשה – אני "למעלה מן הזמן". אמר לו הרבי: אתה למעלה מן הזמן?? אתה למטה מן הזמן!...

גדול אחד – כשאמרו לו הפתגם – "זמן הוא כסף", התבטא ואמר "טעות בידכם – זמן שוה הרבה יותר מכסף! – שכן כסף שאבד או שלא הרוויח, יכול להשלימו בזמן אחר לעשות השקעה יותר גדולה ולהרוויח יותר, אבל זמן שאבד וחלף, לעולם לא יוכל להשלימו..."

ובענין זה ראיתי סיפור מעניין על הגאון רבי עובדיה יוסף זצ"ל שהיה ידוע בהתמדתו העצומה בתורה, שפעם אחת ראה שאחד מחתניו לקח מברג כדי לתקן את ציר הדלת שהתקלקל, שאל אותו רבי עובדיה "וכי לא חבל על הזמן שלך?", והמשיך לומר לו "אני מציע שתביא בעל מלאכה שיתקן לך את הדלת ובזמן הזה תשב ותלמד"...

וידוע שהרב עובדיה לא היה רק נאה דורש, רק גם נאה מקיים, וכך נהג בביתו שלו כל השנים, אף בתקופות שהפרוטה לא היתה מצויה בכיסו, היה מורה לרבנית שאם צריכים לתקן משהו שתקרא מיד לבעל מלאכה שיתקן, וכשנשאל האם לא חבל על הכסף, השיב במליצה "אני קונה את הזמן היקר בכסף!..."

פעם נכנסתי לביקור הוד בביתו נאווה קודש של כ"ק מרן אדמו"ר מסקווירא שליט"א, ונכנסו שם גם עוד אנשים, לפתע שמעתי שהרבי שואל אחד הנוכחים "במה אתה עוסק לפרנסה?" והלה השיב שהוא חשמלאי, הגיב הרבי ואמר "אה! אתה מאיר לבני ישראל"...

ותוך כדי דיבור הוסיף ואמר לו בנועם שיחו באהבה גלויה ובתוכחה נסתרת "וכמובן שכשיש לך זמן פנוי אתה מאיר לעצמך ג"כ – וכמו שדרשו חז"ל (מס' מגילה דף ט"ז ע"ב): אורה זו תורה"...

פעם אמר הגה"ק מסאטמאר זי"ע, ש"גדול" הראשון שמצינו בתורה הוא קין, שאמר (בראשית ד', י"ג): גדול עוני מנשוא...

בטבילת הבוקר היה מרן הרה"ק בעל "ישועות משה" מווי'ניץ זי"ע מכוון על המצוות שהתעתד לקיים במשך היום, וביקש לדעת מראש אם תתקיים אצלו ברית מילה באותו יום, כמו כן כיוון גם על קידוש לבנה.

מסופר שפעם כיבד אחד החסידים את ה"ישועות משה" במצוות שילוח הקן, נענה ואמר לו, שלא כיוון על כך כשטבל בבוקר, ולמחרת יכוון בע"ה ויבוא לקיים את המצוה... ("היכלות" כ"ו, עמוד 35)

סיפר לי הרה"ג ר' דניאל גראס שליט"א רב וראש הכולל "נעימות החיים", ששמע מהגאון החסיד רבי דניאל אלתר שליט"א בנו של כ"ק מרן ה"פני מנחם" מגור זי"ע, שבסוף ימיו של כ"ק מרן ה"לב שמחה" מגור זי"ע, כשכבר היה תשוש וחולה, התקיימה מנין בביתו, ואביו ה"פני מנחם" השתתף אף הוא בצל אחיו והתפלל במנין שלו, ובעת ההפסקה באמצע התפילה, היו האחים הקדושים האלו לומדים ביחד בחברותא.

מספר רבי דניאל, שפעם אחת בפרשת קדושים, רצו האחים ללמוד את המדרש על פרשת קדושים, ולקחו מדרש רבה והתחילו לחפש את המדרש על הפרשה, אך מפאת שאין הרבה מדרש על פרשת קדושים, לכן לא מצאו את זה מיד, רק דפדפו כאן וכאן עד שמצאו את המדרש, נענה ה"לב שמחה" ואמר לאחיו "זעט אויס אז קדושים איז שווער צו טרעפן" [כנראה, שקדושים קשה למצוא]...

הרה"ק מסקולען זי"ע הי' רגיל לאחל "א גוטע כתיבה וחתימה טובה", והסביר כוונתו, אז ס'זאל נישט זיין קיין "גם זו לטובה"...

בבית המדרש אחד חיפשו אנשים למנין מעריב, וכל אחד שעבר שם שאלו אותו אם הוא התפלל כבר, לפתע נכנס שם מרן ה"פני מנחם" מגור זי"ע עם איזה מלווה – עוד בטרם עלה על כס האדמורו"ת, וכאשר שאלו אותו אם הוא התפלל, השיב שלא. לאחר כך שאלו המלוה "חשבתו שכבוד תורתו התפלל כבר", השיב

לו ה'פני מנחם' "דאס הייסט געדאווענט?!]" [האם זה נקרא להתפלל?!]...

הגאון רבי אליהו דסלר זצ"ל הביא מהגאון רבי שמחה זיסל מקעלם זצ"ל דבר נורא: הנה כל מעשה המגילה נמשך על פני תשע שנים, ואדם רגיל לא היה מצליח לקשר בין המעשה שאכלו ישראל מסעודת אחשוורוש לבין גזירת המן שהיתה תשע שנים אחרי כן, אולם מרדכי במדרגתו הביט למרחוק וראה כי הכל ענין אחד, וזה תלוי בזה, ועורר את ישראל לתשובה על אותו החטא ובכך נושעו.

רואים מזה, כי גדולי ישראל עיניהם צופים למרחוק, ובכוחם לראות את אשר נסתר מאתנו, מידת אמונת חכמים מחייבת את התבטלותנו למולם.

סיפר לי הרה"ח ר' שמעון גרינוואלד הי"ו משב"ק אצל כ"ק מרן האדמו"ר מראחמיסטריווקא-ארה"ב שליט"א, שבחול המועד סוכות העעל"ט התקיימה "שמחת בית השואבה" במחיצתו של האדמו"ר שליט"א, והרבי נענה לעומת החסידים בלשונו הצח והמתוק ואמר "יום טוב סוכות הוא זמן שמחתנו, ויש מצוה להיות בשמחה, אמנם צריכים לראות ולהיזהר, שהשמחה לא תבא אצל האדם רק מחמת זה שהוא רוקד ב"שמחת בית השואבה" לקול צלילי שיר וזמר, אלא צריכים להיות בשמחה משום שהיום הוא יו"ט, ואדם שמח – א פרייליכער מענטש – הולך לרקוד"...

עס האט מיר דערציילט א סקולענער חסיד
וואס ער און זיין פאמיליע זענען פארבינדן
מיט חסידות סקולען און אצינד וואוינט ער
אין לעיקוואד און ער פאררעכנט זיך אלס
חסיד פון כ"ק אדמו"ר מסקולען לעיקוואד
שליט"א, אז א שטיק צייט צוריק האט
ער געמאכט א שמחה אין זיין שטוב און
פלוצלינג באקומט ער א טעלעפאן קאל. ער
הויבט אויף דעם טעלעפאן און ער הערט
א שטימע וואס ער דערקענט רעדט פון
אנדערן זייט טרייבל, "א גוטן, דא רעדט
דעם רבינ'ס ברודער -- ישעי' יעקב (דאס
איז כ"ק אדמו"ר מסקולען שליט"א), איך
האב אייך געוואלט ווינטשן מזל טוב לכבוד
דער שמחה..."

אן עפיזאד פון סקולענער עניוות דורך הגה"צ
אב"ד סאנטוב שליט"א אין גליון נועם שיח.

זכור אב נמשך אחריו!

ביים גרויסאריטין סעודת 'מלה מלכה' צוזאמען מיט דעם 'סעודת הילולא',
וועלן מיר האבן די נעלענגהייט צו הערן

זכרונות ימי קדם

איבער אונזער בית המדרש מיט 40 יאר צוריק, איבער הייליגע ימים נוראים רמים טובים וואס זענען אין איר געווארן אפגעראכטן, איבער דעם הייליגן
אטמאספער אין דעם מקום קדוש, איבער דעם עבודת רבינו בשנים קדמוניות, איבער די תורה וקדושה וואס האט דא ארויסגעשפראלט דורך איר גרויסער
מייסד

מרן רביה"ק זי"ע

פון דעם חשובן נואם הכבוד, הגה"צ המפורסם, פה מפיץ מרגליות, וחובר חיבורים מחוכמים

הג"ר שלמה זלמן פריעדמאן שליט"א

אבד"ק סאנטוב ומח"ס נועם שיח

ש"ב ומקורב אצל רביה"ק זי"ע

וואס נעמט זיך די מיה בטייחא דגברא רבה און קומט צו פארן ממרחקים צו אויפטועטן און אונז מהנה זיין באמרותיו הנעימים בע"ה

זכור אהבת קדומים!

האם אין הרבי זוכר את האדם הזה?...

שמעתי כמה סיפורים נפלאים מאת כ"ק מרן אדמו"ר מסקולען-ירושלים שליט"א, על אביו הגה"ק כ"ק מרן האדמו"ר מסקולען זי"ע, וכך סיפר:

ידוע שכ"ק האדמו"ר מסקולען זי"ע היה מחלק סכומים אדירים לצדקה - לכל סוגי הצדקות ולכל מיני האנשים - והיו כמה אנשים מבין אותם מקבלי הצדקות, שמצאו רעיון נפלא להוציא כספים במרמה, הם היו באים כמה פעמים אל הרבי לבקש צדקה - כל פעם עם סיפורים אחרים, כשהם לבושים כל פעם עם מבלושים אחרים - וכך הוציאו מהרבי סכומים גדולים לצדקה.

יום אחד הבחינו הגבאים באדם אחד שהגיע לבקש מהרבי צדקה, לאחר שכבר בשבוע שלפני זה הגיע לבקש וקיבל מהרבי סכום הגון לצדקה - האדם הזה הגיע שוב במבלושים אחרים וסיפר סיפור אחר לגמרי שהוא צריך צדקה לצורך מטרה אחרת לגמרי - בשבוע שעבר היה זה חתונה, ועכשיו זה בר מצוה וכו' וכו'. הגבאים שהבחינו בתרמית, התרגזו מאוד על חוצפתו של היהודי, אמנם כמובן לא יכלו לעשות שום דבר נגד רצון הרבי, והרבי נתן לו שוב סכום הגון בלא שום סימן שהוא יודע שהוא מרמה אותו ושהוא כבר היה אצלו בשבוע שלפני זה.

לאחר שיצא האדם הזה מבית הרבי, ניגש אחד המקורבים ושאל את הרבי "האם אין הרבי זוכר את האדם הזה שכבר היה כאן לפני שבוע וקיבל סכום הגון?? אמר לו הרבי "בודאי שהנני זוכר, והלא אין מאז שהיה כאן יותר משבוע, ומה חשבתם שאינני זוכר שכבר היה כאן?!" ושאלו הגבאים בתמהון "א"כ למה נתן לו הרבי שוב סכום הגון?" והשיב הרבי "הלא עצם הדבר שהוא יכול לבוא לכאן, ואני יכול לתת לו הרגשה טובה כאילו שאיני מכירו וכאילו שלא עליתי על הרמאות שעשה לי, זה גופא הוא חסד גדול, שבזה הוא חושב לעצמו שהצליח להערים עלי ולצאת מכאן עם עוד כסף"...

פעם נכנס עשיר אחד אל כ"ק מרן אדמו"ר מסקולען זי"ע בערב יו"ט, ונתן להרבי סכום הגון ביותר עבור צרכי יו"ט, ובעת שנתן את הכסף להרבי, התנה ואמר שהכסף הזה הוא נותן אך ורק עבור צרכי יו"ט של הרבי בעצמו ולא למטרה אחרת כלל וכלל. הרבי הודה לו על כך מאוד מאוד, ונפרד ממנו לשלום.

אחר כך, קרא הרבי לאחד מבניו, ונתן לו חלק נכבד מהכסף שקיבל מהעשיר הזה, וציווה עליו להעביר את הכסף לעני אחד עבור צרכי יו"ט, וכך עשה.

עם הזמן נודע לו לאותו עשיר על מעשהו של הרבי, והלה נרגז מאוד, וחזר ונכנס אצל הרבי ושאל אותו "למה נתן הרבי חלק מהכסף לעני אחד, הלא התניתי מפורשות שהכסף הוא לצרכי יו"ט של הרבי בעצמו?!" מיד אמר לו הרבי כשבת שחוק על פניו "וכי אתה יודע מה הן הצרכי יו"ט שלי?!"...

פעם נכנס אחד אל כ"ק מרן האדמו"ר מסקולען זי"ע, והציג את עצמו שהוא נכדו של אותו יהודי שהכניס אוכל לבית האסורים בעת שהרבי ואביו כ"ק מרן האדמו"ר בעל "נועם אליעזר" מסקולען זי"ע היו אסורים שם.

כשמעו הרבי את דבריו, הגיב ברוב התפעלות ואמר "אזוי?! אזוי?! מאוד יפה, יישר כח! אני שמח לפגוש אותך". לאחר זמן כשיצא הלה מחדר הרבי, הבחין אחד הבנים שהרבי מחייך לעצמו ושחוק, והגם שדרכו של הרבי היה להיות תמיד בשמחה, אבל מ"מ לא היה דרכו בכך לשחוק לעצמו.

ניגש הבן הזה אל אביו הרבי ושאל אותו "מה זה ועל מה זה, למה הרבי מחייך כך אל עצמו", והשיב לו הרבי, "הראית מי היה כאן מקודם?", השיב הבן ואמר "כן", שאל הרבי "וכי שמעת מה שאמר פלוגני?", אמר הבן שוב "כן", ושוב שחק הרבי, שאל הבן את אביו "מה פשר השחוק, וכי אין זה דבר יפה ונחמד מה שזקנו עשה שהביא את האוכל להרבי ולאביו הרבי זי"ע בבית האסורים?", נענה הרבי במתק לשונו ואמר לבנו "מתי היה לנו אוכל בבית האסורים?!"...

